

Nr 207.

Av herr **Wallerius m. fl.**, om höjning för visst ändamål av anslaget för bidrag till svensk undervisning för svenska barn i utlandet.

Sedan mer än 75 år tillbaka ha svenska män och kvinnor i oavbruten följd varit verksamma såsom missionärer ute i Sydindien. För närvarande arbeta därute i denna egenskap mer än 150 svenskar, tillhörande följande missionsorganisationer: Svenska Kyrkans mission (44), Evangeliska Fosterlandsstiftelsen (28), Svenska Alliansmissionen (23), Helgelseförbundet (32), Svenska Baptisternas mission (23), Frälsningsarmén (uppgift saknas). Betydelsen av den verksamhet, som där utövas, torde bäst framgå av det uttalande, som svenske generalkonsuln i Calcutta M. Kastengren gör i en skrivelse till hans excellens ministern för utrikesärenden efter ett besök på Svenska Kyrkans missionsfält i Indien. Generalkonsul Kastengren skriver:

»Från min vistelse på Svenska Kyrkans missionsfält medför jag de djupaste intryck av de svenska missionärernas entusiastiska och självupppoffrande arbete under svåra förhållanden icke minst i klimatiskt avseende. Det arbete, som här bedrivs, är väl värt uppmuntran. — — — Inom vidsträckta indiska kretsar — även ortodoxa sådana — samt på regeringshåll åtnjuter den Svenska Kyrkans mission i Indien ett utomordentligt gott anseende för de insatser, som gjorts särskilt för de lägsta folkklassernas upplyftande i andligt och fysiskt avseende.»

Av missionärerna i Indien är större delen gifta, och frågan om barnens skolgång har därför länge varit brännande. De säregna förhållandena i Indien göra det endast i undantagsfall möjligt för barnen av svensk börd att söka sig en framtid i Indien och utbilda sig därför. Svenskarna i Indien äro alltså för sina barn hänvisade till svensk undervisning och utbildning för uppgifter hemma i Sverige. Längre löstes denna fråga så, att barnen vid tidig ålder hemsändes till Sverige, eftersom det heta klimatet gjorde det omöjligt för barn i uppväxtåldern att vistas i hemmen på slätten och samtidigt syssla med intellektuellt arbete.

År 1924 grundade Svenska Kyrkans mission vid viloorten Kodaikanal i Palnibergen i Sydindien en skola med skolhem. Denna plats har ett härligt läge på omkring 2,100 meters höjd och ett klimat, som i mångt och mycket påminner om Sveriges.

I denna skola mottagas barnen under det år de inträda i skolåldern och stanna i regel t. o. m. fyllda 13 till 14 år. Undervisningen handhaves av en folkskolelärarinna med studentexamen, varjämte en småskolelärarinna tjänstgör såsom husmoder i skolhemmet och såsom biträdande lärarinna. Alla barnen bo i skolhemmet. För tillfället undervisas på skolan, som kallas Solvik, 7 svenska

barn i 4 folkskoleklasser, varjämte 6 barn som hunnit utöver det egentliga folkskolestadiet förberedas för inträde i lämplig klass i statens realskolor (därjämte vistas f. n. även 2 barn från norska hem vid skolan).

Skolstyrelsens ordförande är överläkaren vid svenska sjukhuset i Tirupattur, med doktor Fredrik Ysander. De 15 barn, som redan lämnat skolan för hemresa, ha samtliga utan svårigheter i hemlandet vunnit inträde i de skolor och på det stadium, som avsetts.

Skolan underhålles av Svenska Kyrkans mission, som tillhandahåller lokaler samt avlönar lärarinna och husmoder. Den står i mån av utrymme öppen för barn från svenska hem i Indien oberoende av huruvida föräldrarna tillhöra någon missionsorganisation eller ej. För de många svenska hem, som på senare tid grundats ute i Indien av tjänstemän vid olika industrier och företag, kommer den alltså att erbjuda en möjlighet — den enda — till svensk undervisning därute. Kostnaderna för skolhushållet gäldas av barnens föräldrar. Dessutom erlägges för barn, vars föräldrar ej äro anställda hos Svenska Kyrkans mission, en avgift av 15 till 30 kronor i månaden.

För mer än 50 svenska hem i Indien är skolan den enda möjligheten till svensk utbildning på indisk mark. Att den ej hittills utnyttjats mer, än som skett, torde i hög grad bero på ekonomiska svårigheter. Missionsorganisationerna såväl som barnens föräldrar göra stora uppoffringar för att kunna sända barnen till skolan. Men kostnaderna bli ofta för höga. De stora avstånden (vissa barn ha ända till 40 timmars järnvägsresa till skolan) bli betungande, skolavgifterna och kostnaderna för barnens vistelse i skolhemmet likaså. Missionsorganisationerna, vilkas verksamhet är baserad på frivilliga gåvor, sakna möjlighet att öka sina bidrag för detta ändamål. Missionärernas löner ligga i regel i underkant och ha svårt att bära den belastning, som kostnaderna för ett eller flera barns underhåll vid skolan medföra. Ett understöd från det allmännas sida, sådant som redan kommer undervisning för svenska barn på vissa håll i utlandet till del, skulle trygga verksamhetens fortsättande.

För detta ändamål utgår innevarande budgetår ett anslag å 15,800 kronor till skolor för svenska barn i Berlin, London, Hamburg och Paris. Och i statsverkspropositionen för innevarande år, 8:e huvudtiteln, punkt 178, äskas samma anslag.

Av det ovan anförda synes det oss klart framgå, att den ifrågavarande undervisningen åt svenska barn i Indien är förtjänt av och behöver att komma i åtnjutande av enahanda understöd, och föreslå vi ett belopp härför av högst 2,700 kronor att utgå enligt de bestämmelser Kungl. Maj:t kan finna lämpligt fastställa.

Vi få hemställa,

att riksdagen måtte besluta att öka anslaget under åttonde huvudtiteln (punkt 178) i statsverkspropositionen till »Folkskolor m. m.: Bidrag till svensk undervisning för svenska barn i utlandet» för budgetåret 1935/1936, 15,800 kronor, med 2,700 kronor till 18,500 kronor att för ändamålet utgå för-

utom till förut upptagna skolor jämväl till den av Svenska Kyrkans mission upprättade skolan vid Kodaikanal i Sydindien.

Stockholm den 21 januari 1935.

Adolf Wallerius.

Sv. Bengtsson,
Norup.

Harald Hallén.
